

ЗА ВЕЛИКИЯ ПОКОЙНИКЪ.

«Истина, истина ви казвамъ:
когато ме изгубите, тогава
само ще ме намѣрите».

Легендата за неговата смъртъ настигна недовършената легенда за живота му, и отъ тѣхното слияние се изплете най-хубавата легенда за живота му въ смъртъта. Така се изпълни печалната правда на прѣдчувствията, които обвѣвватъ всичкитѣ негови рожби.

И днесъ, когато острата болка нѣкакъ по-глухо и глухо се обажда, — а задъ стѣпкитѣ ни неговата сѣнка расте всѣки мигъ по-спокойна и могща, — едно голѣмо недоумѣние се издига въ душитѣ ни, за онзи, който е вече споменъ. Кой бѣше той? И какво търсѣше между насъ?

По какво велико недоразумение можа да се роди тоя страненъ човѣкъ, който мина като лачезарно видѣние на красота, сила и самосъзнание? . . Въ тия глухи врѣмена, дѣто единствената добродѣтель е непобѣдимата наглость, какъ можа той да прѣнесе прѣзъ живота, богатата съкровищница на сърдцето си, недосѣгната отъ ничия ржка? . . И дѣ бѣше възпитало, това сурово чедо на Балкана, своята цѣлостна душа, която съ царско прѣнебрѣжение и прѣзрѣние изпълваше всѣки свой жестъ или слово? . .

Нека други потърсятъ хилядитѣ обяснения, готови за подобни случаи.